

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 โทรสาร 0-2259-6172

ข่าวจากหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับประจำวันที 25 เดือนมีนาคม พ.ศ.2561 หน้า 13-14 มูลค่าข่าว 1,187,517.-

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

สุโขทัย สุพรรณสวัสดิ์
นักสร้างความสำเร็จเปลี่ยนแปลง
กับฝัน 'สมาร์ทซิตี้' ที่ต้องเป็นจริง

ชีวิตของเขาดูราบรื่น ประสบความสำเร็จตั้งแต่อายุน้อย
นับจากตำแหน่งศาสตราจารย์ ด้านการก่อสร้างที่ดินและ
อสังหาริมทรัพย์ คนแรกของไทย เมื่ออายุ 37
ผู้คิดค้นทฤษฎีการคำนวณชุดเจาะอสังหาริมทรัพย์ด้วยปัญญา
ประดิษฐ์ ที่มีผู้อ้างอิง 1 ใน 5 คนของโลกในด้านนี้
(อ่านต่อหน้า 14)

“...วันนี้ไฟตังสปิริตน้อยไป
สำหรับคนไทย เราแพ้มาเลเชีย
สิงคโปร์ ทั้งที่ไม่ควรแพ้
ไฟตังสปิริตเป็นกุญแจสำคัญ
ในการเปลี่ยนแปลงสังคม
เปลี่ยนแปลงโลก...”

ต่อจากหน้า 13

เคยเป็นนายกวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทย ที่
อายุน้อยที่สุด

เป็นผู้ก่อตั้งคณะกรรมการวิศวกรแห่งประเทศไทย
และหน้าที่สำคัญอื่นๆ อีกหลายตำแหน่ง

เขาปฏิเสธว่าตำแหน่งงานกับอายุเท่านี้ไม่ใช่เรื่อง
แปลก โดยเฉพาะในต่างประเทศ

ศ.ดร.สุชัชวีร์ สุวรรณสวัสดิ์ อธิการบดีสถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง (สจล.)
หรือ “พี่เอ” ของนักศึกษา

ศึกษาปริญญาตรี วิศวกรรมศาสตร์ สจล., ปริญญา
โท 2 ใบ ด้านนโยบายและเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยี
แมสซาชูเซตส์ (MIT) และวิศวกรรมโยธาและสิ่งแวดล้อม
ม.วิสคอนซิน เมดิสัน, ปริญญาเอกวิศวกรรมโยธาและสิ่ง
แวดล้อม MIT

ปัจจุบันในวัย 45 ดำรงตำแหน่ง ประธาน ทปอ. และ
รักษาการประธานสมาคมสถาบันการศึกษาชั้นอุดมแห่ง
ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ในความสำเร็จที่พุ่งทะยาน สุชัชวีร์เผยว่า ชีวิตไม่ได้
ราบรื่นแต่ต้น เคยเจอทั้งสอบไม่ติดและเกือบโดนรีไทร์

เขาเป็นคนระยอง ลูกคนเดียวในครอบครัวที่พ่อแม่
เป็นครู ใส่ใจสนับสนุนเรื่องการศึกษา เวลาว่างก็วิ่งมา

สนใจในกรุงเทพฯ ก็จะพาเขานั่งรถ บขส.มาจากระยอง
เรียนดี เป็นนักกีฬา และนักกิจกรรมด้วยตั้งแต่เด็ก
จบ ม.3 จึงมาสอบเข้า ร.ร.เตรียมอุดมฯ ตามความคาด
หวังของพ่อแม่

“วันก่อนประกาศผลสอบ คุณพ่อนั่งรถ บขส.จาก
ระยอง ถึง ร.ร.เตรียมฯ หัวค่ำ เกาะรั้วรอการโรงแปะผล
สอบตอนเที่ยงคืนเพื่อเปิดให้ดูตอนเช้า พอเข้ามาหาแปะ
คุณพ่อก็ขอความอนุเคราะห์ ร.ร.บ. เขียนชื่อลูกให้ไปช่วย
ดู คุณ ร.ร.บ.เดินไปลิบๆ แล้วยกมือขึ้นมา คุณพ่อนึกว่า
ลูกสอบได้ที่ 5 ร.ร.บ.กลับมาบอกว่าลูกชายสอบไม่ติด ให้
ไปดูอีกรอบก็ไม่ติด พ่อนั่งรถกลับบ้านเกือบเช้า ร้องให้
ผิดหวัง เพราะคิดว่าโรงเรียนที่ดีในกรุงเทพฯ จะช่วยให้
ลูกประสบความสำเร็จ ผมก็เสียใจมากที่ทำให้พ่อแม่ที่
ประคับประคองเรามาผิดหวัง”

แม้มีคนเสนอให้เข้าด้วยวิธีพิเศษ แต่พ่อแม่เขาปฏิเสธ
ว่า “ถ้าเริ่มต้นแบบนี้ อนาคตก็ไม่แน่นอนได้ถูกต้อง” และให้
เรียน ม.ปลายที่เดิม

**เข้าเรียนวิศวะลาดกระบังด้วยโควตาข้างเผือกเด็ก
ต่างจังหวัด** เป็นนักกิจกรรมและประธานนักศึกษา จน
ไปศึกษาต่างประเทศ ประสบความสำเร็จด้านการวิจัย
จนกลับมาทำงานสอนและบริหารการศึกษา จนถึงการ
ออกแบบอุปกรณ์ครีโไฟฟ้าใต้ดิน

●เคยเกือบถูกรีไทร์ตอนเรียน?

ตอนมาเรียนลาดกระบัง ทำแต่กิจกรรม เล่นกีฬา
ไม่ตั้งใจเรียน เทอมแรกได้ 2.75 เป็นอีโรเลย เพื่อนบอก
นี้ขนาดไม่ได้เรียนหนังสือนะ เทอม 2 ยากขึ้น ก็ทำนิสัย
เหมือนเดิม สมัยก่อนแปะเกรดหน้าตึกสำนักทะเบียน เปิด
ดูได้ D D+ C ทำทางไม่ค่อยสวย เพราะต่ำกว่า 2 ถูกรีไทร์
เพื่อนก็มาปลอบใจว่าถึงเอ็งไม่อยู่ที่นี่ก็ยังเป็นเพื่อนกันนะ แต่
วิชาสุดท้ายเกรดยังไม่ออก วิชาเนี้ยมาสนใจมาก

คนบติสมัยนั้น อ.พีรศักดิ์ วรสุนทรโรสด เป็นคนมีวิสัย
ทัศน์ ต้องการสร้างภาวะความเป็นผู้นำ ทุกวันพฤหัสบดี
ให้เด็กปี 1 เข้าหอประชุมใหญ่ แล้วเชิญผู้ใหญ่ที่ประสบ
ความสำเร็จทั้งวงการ อาจารย์ นักธุรกิจ มาพูดสร้าง
แรงบันดาลใจ เพื่อนที่เรียนเก่งก็เข้าไปก็นั่งทำแบบฝึกหัด
คณิตศาสตร์ พวกเรียนไม่เก่งก็นอนหลับ ผมชอบวิชานี้
มาก อยากรู้ว่าคนที่ประสบความสำเร็จต้องทำยังไง นั่ง
จดนั่งฟังตลอด

ปรากฏว่าข้อสอบวิชานี้ ถามว่าแต่ละท่านพูดอะไรให้
สรุปมา เพื่อนที่ไม่ตั้งใจฟังก็สรุปไม่ได้ ผมตอบไป 2 เล่ม
กระดาษคำตอบ วิชาสุดท้ายได้ A เกรด 2.0 พอติ รอด
จากการถูกรีไทร์

ตอนนั้นพ่อย้ายมาชลบุรี ผมนั่งรถเมล์กลับบ้าน สมัย
นั้นไม่มีมือถือ พ่อมารอที่ท่ารถแต่เข้านเย็น พ่อรีบกลับ

บ้านพ่อบอกว่าพา น.ศ.ไปช่วยงานจิตอาสาที่วัด เจ้าอาวาส
ดูดวงให้ ท่านนายว่าลูกจะได้เกียรติคุณ ผมสวนเลยว่า
หมอดูคู่หมองดา พ่อบอกว่าได้ 2.0 พ่อมีสีหน้าผิดหวังออก
มาแวบหนึ่ง แล้วบอกว่าไม่ถูกรึไรก็ดีใจแล้ว

ผมจำสีหน้านั้นได้แม้จะแวบเดียว จากนั้นไม่เคยได้
ต่ำกว่า 3.7-3.8 กลับมาเป็นเด็กตั้งใจเรียน สอบได้ที่ 1
ภาควิชาวศวรรกรรมโยธา สุดท้ายเรียนต่อเมืองนอกจนจบ
ปริญญาเอกที่ MIT

●จุดเริ่มสนใจศึกษาเรื่องรถไฟใต้ดินที่ MIT?

ผมมีความฝันว่าอยากเปลี่ยนแปลงประเทศ
เปลี่ยนแปลงเมือง ครั้งหนึ่งตอนเด็ก สมัยนั้นพบก๊าซ
ธรรมชาติในอ่าวไทย มาขึ้นที่ จ.ระยอง คุณพ่อไปงานได้
หนังสือของบริษัทปิโตรแห่งชาติ หน้าแรกมีรูปผู้ใหญ่อายุ 50
กว่า มือเท้าโตะนิ้วมีแหวนทอง บุคลิกดีมาก ผมบอกพ่อ
ว่าวันหนึ่งอยากไปเรียนที่เดียวเหมือนคุณลุงคนนี้ เขาจบ
ปริญญาเอก MIT ท่านนั้นคือ ดร.เชววัน ณ ศิลวันต์ อดีต
องคมนตรี พ่อบอกว่าถ้าเอ็งตั้งใจเรียนยังไปไม่ถึง แต่ในใจ
พ่อคงคิดว่าไกลไปสำหรับเด็กต่างจังหวัดอย่างเรา

พอเรียนลาถกระบ้งแล้วความฝันนี้เจิดฉายอีกครั้ง แต่
MIT นานๆ จะรับเด็กไทยสักทีและมักรับจากมหาวิทยาลัย
ที่มีชื่อเสียง ลาถกระบ้งยุคนั้นคนที่ไม่รู้จักมากมายเหมือน
ปัจจุบัน

ที่ลาถกระบ้งทุกคนต้องทำโปรเจกต์จบ ภาค
คอมพิวเตอร์เขียนโปรแกรม ภาคโทรคมนาคมสื่อสารทำ
วิทยุสื่อสาร ภาคโยธาทำคอนกรีตทดลองเอาซีเมนต์ผสม
แกลบหรือเขียนโปรแกรม แต่ท่านไม่พอให้มหาวิทยาลัย
ระดับโลกสนใจเรา

ผมรวบรวมเพื่อน 2 คน ออกแบบรถไฟไฟฟ้าใต้ดิน
เส้นแรกของเมืองไทย ตั้งแต่ยังไม่มีบีทีเอส ห้องสมุด
ลาถกระบ้งก็ไม่มีหนังสือพวกนี้เลย นั่งรถเมล์ไปซื้อหรือซื้อ
หนังสือที่เอไอที รังสิต เพราะเป็นห้องสมุดคณะวิศวกรรม
ที่ลุดยุคนั้น กลับมาเขียนแบบ เขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์
ทำโมเดลจำลองอุโมงค์รถไฟใต้ดิน

ทำอีสิสเสร็จได้เอกส่มเดียวของชั้น แต่จะไม่เกิด
ประโยชน์ถ้าไม่ทำจริง ผมนั่งรถเมล์ไปเสาชิงช้า ขอพบผู้
ว่ากทม. นั่งฝ่าเกือบ 2 อาทิตย์ เลขาฯหน้าห้องบอกจะ
ให้พบผู้ว่าฯ แต่ต้องเอาคอมติดมาด้วย

ผมเข้าพบคุณบดง่าย เพราะเป็นประธานนักศึกษา
บอกท่านว่าจะพาไปพบผู้ว่ากทม. ท่านวางปากกาเลย ผม
บอกว่าทำโปรเจกต์ปี 4 มาแก้ปัญหาการจราจร สุดท้ายได้
เข้าพบผู้ว่าฯด้วยกัน

คุณบดบอกว่า น.ศ.เราออกแบบอุโมงค์รถไฟไฟฟ้าใต้ดิน
เส้นแรกจะมอบให้ ท่านผู้ว่าฯคือคุณกฤษฎา อรุณวงศ์ ณ
อยุธยา บอก “ขอบคุณครับ กำลังคิดอยู่ว่าจะเป็นลอยฟ้า
หรือใต้ดินดี” ผมสงสัยว่าท่านจะเลิกคุยเลยบอกว่า “ท่าน
ครับ รถไฟฟ้าใต้ดินมีความจำเป็นมาก แต่เมืองไทยไม่มี
ใครจับด้านนี้มาก่อนเลย ผมขออาสาเป็นคนไทยคนแรกไป
เรียนด้านการก่อสร้างอุโมงค์รถไฟไฟฟ้าใต้ดิน” ท่านบอก “ดี
มากเลยไปทีไหนละ” เข้าทางเลย ผมบอก “ไปที่เดียวกับที่
ท่านจบแหละครับ” ผมสืบมาว่าท่านจบสถาปัตย์ MIT พุด

ถึงโรงเรียนเก่าท่านจึงชวนคุย

สุดท้ายผมบอกว่าจะไปเรียนได้ต้องได้จดหมายแนะนำ
ด้วย ท่านผู้ว่าฯเป็นครุมีความเมตตาจึงเขียนจดหมาย
แนะนำให้

●นอกจากจดหมายแนะนำยังมีสิ่งอื่นที่นำมาพิจารณา?

การเข้าเรียนมหาวิทยาลัยระดับโลกในอเมริกา เราไม่
ได้ดูเกรด ไม่ได้ดูภาษาอังกฤษ ผมสอบได้เกียรตินิยมคน
สุดท้าย เพราะเกรดตอนปี 1 คะแนนก็ต่ำ สอบโทเฟล 14
ครั้ง กว่าจะได้ถึง 600 คะแนน

ผมเจอคำตอบตอนไปเรียน MIT ว่าคณะกรรมการ
ขอจดหมายแนะนำตัวของผม ผมเขียนว่า ผมนั่งรถเมล์
มาเรียนไปกลับ 2 ชั่วโมง มองนอกหน้าต่างระหว่างโหน
รถเมล์ เมื่อสมัยก่อนไทยได้ชื่อว่าสยามเมืองยิ้ม แต่ตอน
นั้นรอยยิ้มหายหมดแล้ว เพราะมลพิษ รดตติ คนหน้าบูดบึ้ง
ในฐานะประธานนักศึกษาที่เรียนโยธาที่คิดว่าจะแก้ปัญหา
จึงรวบรวมเพื่อนออกแบบอุโมงค์รถไฟใต้ดินสายแรก
ของกรุงเทพฯ เพื่อเป็นระบบขนส่งมวลชนขนาดใหญ่ คน
จะได้ไม่ใช้รถ ทำเสร็จแล้วให้ผู้ว่าฯกทม.นำไปใช้ และ
บอกว่า MIT มีศิษย์เก่าประสบความสำเร็จเยอะแยะ ผมไม่
ขออะไรมาก ขอเรียนเอาความรู้เรื่องการก่อสร้างรถไฟ
ไฟฟ้าใต้ดินมาสร้างที่กรุงเทพฯ เพื่อนำรอยยิ้มกลับสู่ประเทศไทย

ผมเป็นคนไทยคนเดียวที่เข้า MIT สาขาวิศวกรรม
ความมหัศจรรย์เกิดขึ้นในชีวิตผม จากที่สอบเข้าเตรียมฯ
ไม่ติด จะถูกไรท์ สอบโทเฟล 14 ครั้ง เด็กในวัยนั้นกล้า
ไปร้อผู้ว่าฯกทม. 2 สัปดาห์ กล้าไปบอกคุณบดให้ไปพบ
ด้วย เรื่องแบบนี้สมัยก่อนผมคิดว่าน่าอายไม่ยอมเล่า ไม่
อยากให้คนอื่นเห็นว่าเราไม่เก่ง แต่วันนี้อะไรให้เห็นว่า
ความสำเร็จ ไม่ใช่ว่าคุณเกิดมาเก่งหรือพร้อม แต่คุณมี
จิตใจที่จะสู้แค่ไหน

วันนี้ไฟต์สปีริตน้อยไปสำหรับคนไทย เราเพิ่มเลเชี่ย
ลิ่งคอร์ ทั้งที่ไม่ควรแพ้ ไฟต์สปีริตเป็นคุณแจสำคัญใน
การเปลี่ยนแปลงสังคม เปลี่ยนแปลงโลก

●ให้ความสำคัญเรื่องความเปลี่ยนแปลง?

ผมมาอยู่ลาถกระบ้งเน้นเรื่องสร้างความเปลี่ยนแปลง
ตอนนี้เราตั้ง คาร์เนกีเมลลอน มหาวิทยาลัยระดับโลก
อันดับหนึ่งด้านไอทีมาตั้งที่ไทย สู้กับสิงคโปร์มา 2 ปี

สุดท้ายชนะ เรามาช่วยเรื่องอุตสาหกรรมและงานวิจัยของ
ไทย ตั้งมหาวิทยาลัยใหม่ชื่อว่า CMKL เป็นมหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีชั้นสูงของไทยทั้งหมด ไม่ใช่ของลาถกระบ้ง
เรายังเปิด ร.ร.สาธิตนานาชาติพระจอมเกล้า
ประสบความสำเร็จมาก แสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้ด้าน
วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และเทคโนโลยี นั้นจำเป็นมาก
เราครูจบจาก MIT-ฮาร์วาร์ด-โคลอมเบีย มาสอน เด็กเข้า
มาไม่ถึงปี ได้ที่ 1 ทุนยนต์โลก เข้าค่ายเคมีโอลิมปิกประสบ
ความสำเร็จมาก

ผมต้องการสร้างคนสำหรับการแข่งขันระดับโลก ผู้นำ
ยุคที่จะเปลี่ยนโลกต้องเก่งเทคโนโลยี นี่คือนักหัวสำคัญ

●เพิ่งเปิดคณะแพทยศาสตร์ใหม่ด้วย?

เป็นคณะแพทย์ที่สร้างจุดเด่นโดยเอาวิศวะมารวม
ด้วย เป็นแพทย์ที่มีความสามารถในการทำวิจัย สร้างองค์
ความรู้ผลิตเทคโนโลยีทางการแพทย์ได้ด้วยตัวเอง เราไป
โรงพยาบาล อุปกรณ์มาจากต่างประเทศหมด แม้แต่เข็ม
ฉีดยา คนไทยทำแต่ถุงมือยางกับของเล็กๆ น้อยๆ แบบนี้
อนาคตเราต้องพึ่งพาต่างชาติไม่รู้กี่แสนล้าน

เราสร้างหลักสูตรขึ้นมา ถือเป็นการปฏิวัติการเรียน
การสอนระดับอุดมศึกษา จนหนังสือพิมพ์ชั้นนำของ
อเมริกายกย่องว่า สจล.เป็นมหาวิทยาลัยที่เติบโตเร็วที่สุด
แห่งหนึ่งในอาเซียน ตอนนั้นเข้ามาเป็นมหาวิทยาลัยระดับโลก 1 ใน 5 ของมหาวิทยาลัยไทย เป็นความสำเร็จใน
ระยะเวลา 2 ปีกว่าเท่านั้นเอง

●การสร้างการเปลี่ยนแปลงต้องส่งผลถึงสังคมโดยรวม?

เคยสงสัยไหมว่าทำไมกรุงเทพฯต้องรถติดชั่ว
กาลปาวสาน มี PM2.5 มีฝุ่นป่าทุบรถ มีน้ำท่วมรอระบาย
ถ้าถามคนทั่วไปว่ากรุงเทพฯหรือเมืองจะเปลี่ยนแปลง
ได้ไหม ทุกคนคิดว่าไม่ทำได้ เหมือนที่เคยมีแต่คนปรามาส
ผมว่าไม่มาไปเรียนเมืองนอกได้ แต่วันนี้ไม่เหมือนวันก่อน
วันนี้เรื่องเทคโนโลยีมีจริง

เดือนก่อนฝนตกตั้งแต่ตี 5 ตอนเช้าหน้าท่วม รดตติ 3-4
ชั่วโมง กทม.รู้ว่าจะตกตอนเที่ยงคืน ล่วงหน้า 4-5 ชั่วโมง
ไปเช็กแล้วเครื่องสูบน้ำบางเครื่องไม่พร้อมทำงาน

ปัจจุบันเทคโนโลยีที่ ม.ลาถกระบ้งพยากรณ์ฝนตก
ล่วงหน้าเกือบ 24 ชั่วโมง รู้ว่าจะตกตั้งแต่ลาถกระบ้ง
หนองจอก เข้าทางลาดพร้าวจนถึงเมือง ถ้ารู้ล่วงหน้า
ก่อน 24 ชั่วโมง สามารถส่งสัญญาณเช็กเครื่องสูบน้ำ
บริเวณที่ฝนจะเข้ามาได้ เดียวนี้มีอุปกรณ์เล็กๆ เป็นไวไฟ
แปะตามท่อว่าเครื่องสูบน้ำพร้อมไหม ราคาไม่แพง เขา
ใช้กันมานานแล้ว

ถ้าเครื่องแถวหนองจอกไม่พร้อม ก็ย้ายเครื่องจาก
หนองแขมมา 24 ชั่วโมง ทำทัน แล้วส่งไลน์ไปถึง ผอ.ร.ร.ใน
เขตให้เลื่อนเรียนไปช่วงบ่ายได้ไหม ส่งถึงเจ้าของออฟฟิศ
ให้ พงม.มาทำงานช้า 2 ชั่วโมง หรือทำงานที่บ้านไป อย่าง
น้อยก็เบาบางลง ไม่ต้องแหกกันไปโดยไม่รู้วิธีไหนหนะ ชีวิต
เราเป็นแบบนี้ไม่ได้ นี่คือความเป็นเมืองอัจฉริยะที่เกิด
ขึ้นได้จริง

●สจล.มีนวัตกรรมที่พร้อมแก้ปัญหา?

เราก่อตั้งสถาบันวิจัยนวัตกรรมเมืองอัจฉริยะและ
สถาบันชุมชนอัจฉริยะ เอาเทคโนโลยีที่คิดค้นออกมาแก้
ปัญหาชุมชนและเมือง เช่น เรื่องรถติดจากระบบไฟจราจร
บางที่ตำรวจเปิดไฟให้ฝั่งตรงข้าม เราไม่ได้ไปลักที่ เพราะ
เปิดตามความรู้สึก แต่เดี๋ยวนี้มีกล้องอัจฉริยะที่ไม่แพง
ประมวลผลตลอดเวลาว่าจะเปิดทางไหนก่อน เป็นระบบ
อัตโนมัติทั้งหมด พวกนี้คือระบบปัญญาประดิษฐ์

เราต้องการเปลี่ยนเมืองกับชุมชนโดยใช้เทคโนโลยี
ความรู้ต่างๆ จะใช้ประโยชน์ถ้าไม่สร้างความเปลี่ยนแปลง ทั้ง
ที่รู้ว่าย่นเปลี่ยนแปลงได้ นั่นคือสิ่งที่ทำอยู่และจะทำให้

●ความรู้พร้อม เทคโนโลยีพร้อม แต่ติดที่ระบบราชการ

กทม.ทำเรื่องระบบระบายน้ำลึกกว่าปี งบแสนล้าน

ระบบพยากรณ์อากาศก็แพง ที่จริงสามารถทำได้ในราคาที่ไม่แพง เทคโนโลยีจะเปล่าประโยชน์ถ้าไม่ทำให้ชีวิตเราดีขึ้น

คำว่า “สมาร์ตซิตี้” ทำจนคนไม่เชื่อแล้ว ป้ายอัจฉริยะไม่ได้อัจฉริยะจริง จนคนรู้สึกว่ามีไปแล้ว แต่สมาร์ตซิตี้ทำได้จริงๆ และกำลังทำอยู่ เด็กไทยไปเรียนมหาวิทยาลัยอันดับโลกเยอะ เรียนในแล็บที่ทำการสมาร์ตซิตี้ เทคโนโลยีต่างๆ ทั้งหมด แต่มาเมืองไทยไม่มีโอกาส วันนี้เราพยายามสร้างสถาบันด้านเมืองอัจฉริยะเพื่อแก้ไขปัญหา และจะทำให้เป็นรูปธรรมให้ได้

●มีการพูดคุยกับภาครัฐไหม?

เรามีงานมาแสดงตลอด รออยู่ว่ารัฐจะให้ความสนใจอย่างไร เรามีความพร้อม และอยากให้ประชาชนเชื่อว่าเมืองสามารถเปลี่ยนแปลงได้ด้วยเทคโนโลยีจริงๆ แล้วเราพิสูจน์ว่าเป็นไปได้ ต้องขอโทษพลเมืองทุกคนที่ทำให้คำพูดนี้ไม่น่าเชื่อถือไปพอสมควร แต่ทำได้จริงๆ และผมมีความฝันที่จะทำให้เกิดขึ้นได้จริง ไม่มันจะกลายเป็นความชินชาว่าต้องอยู่บนถนนวันละ 3-4 ชั่วโมง คุณภาพชีวิตเราแย่มาก ถ้าใช้เทคโนโลยีแก้ปัญหาตรงนี้ได้ เราจะได้คุณภาพชีวิตคืนมา

●อะไรทำให้ สจล.พัฒนาขึ้นอย่างก้าวกระโดด?

ไฟตังสปิริตและแพสชั่น เกิดจากผู้นำทุกที่ที่มีความมุ่งมั่น ปรารถนาให้เกิดความเปลี่ยนแปลง ตอนผมมาคนบอกเป็นไปไม่ได้หรอกจะเปิดคณะแพทย์ เปิดสาธิตเป็น ม.อันดับโลก หรือชนะเลิศโคปรี่ ทุกอย่างเป็นไปได้ ใน 2 ปีกว่า การทำงานหรือการเปลี่ยนแปลง มีอุปสรรคเหนื่อย เราท้อเทียมได้แต่อย่าท้อแท้ บ่นๆ บ้าง พຼຽงนี้ก็สู้ใหม่ สำคัญคือความมุ่งมั่นอยากสร้างความเปลี่ยนแปลงให้ดีที่สุด และมีจิตใจความเป็นนักสู้

●สิ่งไหนเป็นตัวเองมากกว่า ระหว่างงานวิศวะกับบริหาร?

ไม่ได้มองตัวเองเป็นแบบนั้นเลย สมัยก่อนเขาบอกผมเป็น Game Changer แต่ปัจจุบันเขาบอกว่าเป็น Disruptor ผมถือเป็นนักเปลี่ยนแปลงนักพัฒนามากกว่า ผมอยู่หน่วยงานวิศวะก็ทำหน้าที่นั้นให้ดีที่สุด เป็นอาจารย์ก็สอนหนังสือให้ดี เป็นนักวิจัยเก่งอันดับโลก เป็นนักบริหารการศึกษาก็ต้องสร้างความเปลี่ยนแปลงที่ดีให้ได้ นั่นคือตัวตน ผมไปอยู่องค์กรไหนในอนาคต ยี่ห้อผมคือสร้างความเปลี่ยนแปลง ทำสิ่งที่คนคิดว่าเป็นไปไม่ได้ ให้เป็นไปได้ในทางที่ดี

●ดูเกินจริงไหมที่จะสร้างความเปลี่ยนแปลงในทุกที่?

(ยิ้ม) ไม่เกินจริงหรอก กว่าจะพลิกมหาวิทยาลัยได้เหนื่อยขนาดไหน ต้องดูทุกอย่างในรายละเอียด แต่ด้วยใจเป็นนักสู้และมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าก็เปลี่ยนแปลงได้ อุปสรรคทั้งนั้น ไม่มีอะไรสำเร็จในครั้งเดียว แต่ถ้าทำซ้ำๆ ไม่ยอมแพ้ ยังไงก็ต้องสำเร็จ อยากส่งไปถึงทุกคนในสังคมไทยที่ท้อแท้ ทำอะไรติดๆ นี้นั้นไม่ได้วัฒนธรรมองค์กรอีก เป็นไม่ได้หรอกที่จะเปลี่ยน ถูกฟังห่วยอย่างนี้ ให้ล้มชะใหม่ ทุกอย่างเป็นได้จริง ทุกอย่างแก้ไขได้ ทุกคนมีพลังพิเศษ อยู่ที่เราจะดึงพลังนั้นออกมาจากตัวรีเปล่า

●ส่วนตัวมีงานวิจัยเรื่องไหนที่อยากทำต่อ

เรื่องสมาร์ตซิตี้แหละ เพราะทำแล้วไม่ขึ้นหิ้ง ทำแล้วทุกคนได้ประโยชน์ เป็นส่วนที่สำคัญที่สุด

นี่คือสิ่งที่ทำอยู่และอยากทำให้ดีขึ้น ให้เป็นผลจริงจังมากขึ้น

วจนา วรรณยางกูร - เรื่อง
ธนกัณฑ์ ธรรมบุตร - ภาพ